

ИВАН ИНОКЕНТИЕВ ПИСМОТО

Превод от руски: Александър Кючуков, 1987

chitanka.info

Трети ден астронавтите претърсваха планетата. Привършваше запасът от гориво в разузнавателния звездолет. Но как да напуснат тези руини, без да изяснят причините за гибелта на цивилизацията! При това цивилизацията на хуманоиди...

Командирът на групата нервничеше. Отново и отново изпращаше хората си със заповед да оглеждат развалините по най-педантичен начин. Един след друг се връщаха изморените астронавти, а тайната оставаше все така неразкрита.

И изведнъж — сполука. Навигаторът Роберт Чолбонов^[1], завърнал се последен от издирванията, откри в едно от жилищните помещения любопитно писмо. То се различаваше от десетките лежащи разхвърляни наоколо полуизтлели документи само по това, че беше опаковано старателно с някакъв прозрачен, но много здрав материал. Неизвестният кореспондент се беше доста постарал да запази посланието си колкото може по-дълго. Тъкмо това привлече вниманието на опитния астронавт.

Бордовият дешифратор мигновено преведе текста.

* * *

„Те са деца. Не знаят какво вършат.

Пиша това писмо и не съм убеден, че то ще попадне в ръцете на някой от възрастните. Вече ми се привижда (а може и наистина да е така), че децата са се вдигнали срещу нас от вси страни! Оказва се, че те съвсем не са толкова малко. Някъде е била допусната чудовищна грешка. Но къде?

Сега те избиват вратите на съседните къщи. Много скоро ще дойде и нашият ред. В града мирише ужасно, всичко гори. Те не знаят милост. Дълги години им носех сладкиши, играех с тях. Но сега, като гледам целия този ужас, не вярвам, че ще ме пощадят. А и дали съм заслужил милосърдие! Нали съм възрастен. Как да им обясня в тази суматоха, че им бях приятел, а не враг?

В старите, днес забранени книги често срещам изрази като този: «Децата са нашето бъдеще». Никак не можех да разбера смисъла им. Честно казано, не се замислях твърде над тях. Но днес всичко ми е ясно. Разбрах, че ние, възрастните, всички до един сме престъпници...

А как ликувахме, когато най-после естествената смърт беше победена. Помня огромната тълпа на площада и речта, която държа пред нея Председателят на Съвета на Разума. О, тя беше незабравима! И помня още, че нещастният Председател на Съвета на Душата не можа да свърже и две думи. Само ломотеше нещо за предстоящото възмездие, за законите на природата, дрънкаше някакви дивотии за задължителното периодично обновление на човечеството. Тогава просто го свалиха от трибуната. На всички им се искаше да станат вечни.

И след онзи паметен митинг Съветът на Душата престана да съществува. Разумът донесе на човечеството безсмъртие, той трябваше да го управлява и по-нататък. Съветът на Душата ратуваше да се запази предишният порядък в света, където хората постепенно умираха от старост. Съветът на Разума взе решение, че онези, побърканите, не са нужни на обществото. Веднага се намериха доброволци. Почтените старци бяха ликвидирани. Аз тайно в себе си винаги съм осъждал тази крайна мярка, нали можеше да се постъпи иначе — просто да бъдат изолирани от обществото. Както по-късно постъпиха с децата.

С децата... Ако екранът за слеждане не лъже, те вече са на първия етаж. Нашите отстъпват, но все още се държат. Дали ще успея да допиша своето послание? Нещо започват да ми треперят ръцете. Не, не се страхувам. Това е от вълнение. Ако бъда откровен, за двеста и осемдесет години животът достатъчно ми омръзна. Я чакай, а дали по същата причина и другите се съпротивяват така вяло? Нима вечният живот е опротивял на мнозина?

Но стига съм мислил, трябва да пиша... Та така... за децата... Никой не пожела да се занимава повече с тях, след като бяхме удостоени с най-великата милост на Разума. За какво бяха нужни те сега! По наше настояване на децата направиха същите инжекции, както на възрастните. Те останаха завинаги на онази възраст, на която ги завари безсмъртието. След това започнаха да ни досаждат със своите протести, да се обединяват и да хулиганстват. Съветът на Разума при всеобщото одобрение на възрастните реши да ги настани в специални детски паркове. Това не беше лесно, но народът се справи с трудната задача.

След стотина години започнаха да се появяват първите признаци на носталгия по децата. Особено се забелязваше това при жените. Те все по-често ходеха в детските паркове и изпадаха в умиление от шмекериите на лудуващите зад желязната ограда малки мошеници.

И тогава нашия мъдър Съвет разреши на семействата да вземат при себе си вкъщи най-кротките деца. Съветът на Разума винаги се съобразяваше с желанията на народа. Тези посещения се ограничаваха до два-три часа. Те бяха напълно достатъчни, за да потиснат тъгата по старите времена.

Но всяко добро начинание не минава без грешки. Не бяха редки случаите, когато нахранените до пръсване деца заболяваха тежко, защото не бяха свикнали с храната за възрастни. Имаше и смъртни случаи.

Но до миналата седмица всичко вървеше гладко. Започна с това, че една идиотка, играейки си с детето, го заляла случайно с вряла вода. И не го предала в лечебницата, а го завела в детския парк. Там захвърлила изгореното момче в храстите. Децата намерили своя умиращ събрат и поискали жената да бъде съдена. Съветът на Разума взе предвид пълното разкаяние на виновната и я оправда.

И това послужи за начало...

Те са вече под нас. Време е да вървя да защитавам своя етаж. Трябва още да успея да получа оръжие и да се сбогувам с приятелите си.

Та това са деца! И не знаят какво вършат..."

Земяните мълчаха потресени. Какво можеха да кажат като упрек, след като и на родната им планета проблем номер едно за най-добрите умове оставаше продължаването на човешкия живот?

— Да... Получавайки вечен живот, те са убили своето бъдеще — накрая мрачно проговори Чолбонов.

Командирът тъжно кимна:

— А бъдещето е убило тях...

[1] Чолбон — якутското име на Венера. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 39,40/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.